

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5169 van 18 december 2007
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit op 8 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken aangaande de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 augustus 2004.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. EL MOUDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit. Op 6 juni 1989 huwde hij met F. E., die op 4 oktober 2000 de Belgische nationaliteit verkreeg.

Verzoeker werd op 28 augustus 2002 van ambtswege afgevoerd. Op 24 november 2004 werd hij terugingeschreven bij zijn echtgenote.

Op 22 juni 2004 diende verzoeker een verzoek in tot regularisatie op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gezien zijn vaderschap van 4 Belgische kinderen.

Op 20 juli 2004 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet.

Op 19 augustus 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing en deze werd als volgt gemotiveerd:

“motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is die verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Uit de aanvraag tot vestiging dd. 20/07/2004 blijkt dat er ernstige twijfels zijn omtrent de relatie tussen beide echtelieden.

*Motivering in rechte: artikel 40 §6 wet 15.12.1980
Artikel 49/60 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door
K.B. 7.11.1988 en K.B. 12.6.1998.”*

Op 1 september 2004 diende verzoeker een verzoek tot herziening in, dat volgens artikel 230 van de wet van 15 september 2006 werd omgezet in onderhavig beroep tot nietigverklaring en schorsing.

Op 18 oktober 2006 werd verzoeker door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep.

In de uiteenzetting van het eerste middel verwijst verzoeker naar een schending van de materiële motiveringsplicht door te stellen dat de feitelijke motivering volledig ontbreekt. Verzoeker werpt op dat de motivering in de bestreden beslissing onduidelijk is, gezien er gesteld wordt dat op basis van de vestigingsaanvraag zou blijken dat er ernstige twijfels zijn omtrent de relatie van de echtgenoten en gezien er niet uit de beslissing kan afgeleid worden of er al dan niet een onderzoek is geweest.

De Raad merkt op dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenleven met zich mee moet brengen, er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is die verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden (R.v.St., nr. 53.030, 24 april 1995). Rechtspraak die ook in de bestreden beslissing wordt aangehaald. In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat uit de aanvraag tot vestiging blijkt dat er ernstige twijfels zijn omtrent de relatie tussen beide echtelieden. Uit de aanvraag tot vestiging kan de Raad enkel afleiden dat verzoeker en zijn echtgenote een verschillend adres opgeven, wat op zich niet voldoende is om te stellen dat er geen relatie of gezinscel of ernstige twijfels omtrent de relatie zouden bestaan.

Verzoeker toont aan dat er een schending is van de motiveringsplicht.

Het middel is gegrond.

Verzoeker heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

Gezien de vernietiging dienen de overige aangehaalde middelen niet nader te worden besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 augustus 2004 wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en zeven door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

J. BIEBAUT